

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Novákové a soudců JUDr. Radima Pastrňáka, Ph.D., a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne „X“, státní příslušník Ukrajiny
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR - Odbor azylové a migrační politiky**,
IČO 00007064, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. OAM-3888-20/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. OAM-3888-20/ZR-2022, jímž byla zrušena platnost povolení k jeho trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu
cizinců
na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění (dále jen „zák. č. 326/1999 Sb.“ nebo „ZoPC“) a současně mu byla uložena povinnost dle § 77 odst. 3 zák.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. S.

č. 326/1999 Sb. vycestovat z území České republiky do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně do 60 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a to z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let.

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, navíc nedostatečně zjistil skutečný stav věci a postupoval tak v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Žalovaný neprovedl výslech účastníků řízení, byť to žalobce navrhoval a porušil tak ust. § 4 odst. 1 správního řádu, nebyli vyslechnuti ani jeho rodinní příslušníci. Rozhodnutí žalovaného

je nepřezkoumatelné, když dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. V tomto směru odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, dále na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Žalobce na území České republiky pobývá již dlouhou dobu (15 let), plně se integroval do společnosti, má zde manželku a 5 nezletilých dětí, o které řádně pečuje a vytvořil si zde i jiné soukromé vazby. Na Ukrajině nemá žádné zázemí. Upozornil na probíhající válečný konflikt v zemi původu s tím, že by jej případný návrat mohl ohrozit na životě i zdraví, uvedl, že žalovaný naprosto bagatelizuje tento probíhající ozbrojený konflikt. Jeho návratem do země původu bude ohrožena i jeho rodina. Odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012. Žalobce nebude moci dále pobývat se svou rodinou, případně jeho rodina jej bude muset následovat, čímž přijde o nejvyšší pobytové oprávnění v této zemi, kterou považují za svůj domov. Odcestování bude znamenat zásah do práva na rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž zásah do práva dítěte na kontakt s rodiči dle čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. V případě, že bude muset opustit území ČR, toto sebou ponese další náklady spojené s nuceným vycestováním a zejména zde bude muset zanechat manželku a pět dětí s oprávněním setrvávat na území ČR. Od spáchání trestného činu již uplynula určitá doba, po kterou se žalobce choval jako řádný občan a starostlivý otec. Na území České republiky jej vážou silné a trvalé rodinné vazby, a to nejen ve vztahu ke svému manželství, ale také k pěti nezletilým dětem. Nelze po rodinných členech disponujících pobytovým oprávněním požadovat, aby ohrozili jeho platnost tím, že budou na dlouhou dobu muset odcestovat tak, aby rodina držela pohromadě. Správní orgán dostatečně neposoudil dopady svého rozhodnutí do rodinných vztahů, když toto posouzení provedl jen formálně, aniž by vyslechl žalobce a jeho rodinné příslušníky. Žalobce navíc v trestní jeho věci podal návrh na obnovu řízení, o kterémžto návrhu nebylo doposud rozhodnuto. Do rozhodnutí o obnově řízení v trestní věci by tak nemělo být rozhodováno ve věci jeho trvalého pobytu. Navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí, když důvod pro vydání napadeného rozhodnutí zde byl dán, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za úmyslné trestné činy, a to za přečin výtržnictví a za zločin těžkého ublížení na zdraví, který vykonává a jehož konec je stanoven na 6. 11. 2024. Pokud žalobce žalovanému vytýká procesní pochybení, činí tak jen obecně s odkazem na konkrétní ustanovení zákona, aniž by odkázal na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spise či listinách zachycené. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že zásadním

způsobem porušil povinnosti odvolacího orgánu, tak žalovaný v dané věci rozhodoval v prvním stupni, když odvolání do jeho rozhodnutí přípustné není. Žalobce účelově odkazuje na judikaturu vztahující se k § 119 zákona o pobytu cizinců. Dále účelově odkazuje na judikaturu, která se týká ust. § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl proveden jeho výslech, když výslech žalobce proveden byl, protokol o jeho výslechu byl sepsán dne 28. 6. 2022. Další výslech žalobce tak žalovaný považuje za nadbytečný. Je na samotném žalobci, aby tvrdil a prokazoval, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce tímto přehazuje zjištění okolností, které mají svědčit v jeho prospěch na žalovaného, což je nepřípustné. Co se týče dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tak žalovaný se rodinnou a osobní situací žalobce, jakož i přiměřeností dopadu rozhodnutí do uvedené sféry podrobně zabýval. Žalobce jakožto cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu zde dodržovat platné zákony. Pokud se tak neděje, musí počítat i s možností zrušení pobytu. V daném případě je to navíc právě žalobce, kdo svým trestným jednáním mimo jiné mohl způsobit zásah do vlastního soukromého nebo rodinného života. Pokud žalobce sám zpřetrhal vazby v zemi původu, je to zcela jeho osobní rozhodnutí. Žalobce se navíc sám a dobrovolně rozhodl přesídlit do České republiky, což mu bylo umožněno a výsledkem je jeho trestná činnost. Odkázal přitom na rozhodnutí NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37 a dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice sp. zn. 52 A 54/2015. Po vykonání trestu odnětí svobody si žalobce může požádat o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33p odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že je žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu mu nijak nebrání v tom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění. Trvalý pobyt je nejvyšší možné oprávnění k pobytu pro cizince, s nejvyššími výhodami, a proto se přísněji posuzuje případné protizákonné jednání cizince. Žalobce ač tvrdil, že po 2/3 výkonu trestu byl zbytek žalobcova trestu podmíněně odložen, toto tvrzení ničím nedoložil. Co se týče válečného konfliktu na území Ukrajiny, tak většina oblastí Ukrajiny se jeví jako bezpečná, a proto vycestování žalovaného do země původu není zcela nemožné. Pokud by žalobce prokázal, že jeho vycestování do země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status, např. vízum za účelem strpění. Odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 6 Azs 163/2015. Pokud jde o rodinu žalobce, tak není pravdivé jeho tvrzení, že se řádně stará o svých 5 dětí, když žalovaný do protokolu sám uvedl, že žije jen s manželkou a jednou nezletilou dcerou, o ostatních dětech nic neví (kromě zletilé dcery, která žije v Polsku), snad jen, že jsou umístěny v Žatci v Klokánku, výživné na tyto děti již tři roky nehradí. Navíc je dán předpoklad, že pokud se rodina žalobce vypořádá s odloučením způsobeným výkonem trestu odnětí svobody žalobce, vyrovná se i s případným dočasným odloučením, které vyplývá ze zrušení trvalého pobytu žalobci. Žalobce nejenže si může požádat o vydání víza strpění s ohledem na situaci v jeho domovském státě, ale navíc, pokud je držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, může po dobu až 90 dnů z každých 180 dnů pobývat v ČR i bez víza na základě bezvízového styku. Zrušením trvalého pobytu tak prokazatelně nedojde k výraznějšímu, či zásadnějšímu omezení rodinných vazeb, než si způsobil sám výkonem trestu odnětí svobody. Za této situace tak nelze tvrdit, že zrušení pobytu by bylo s ohledem na rodinné vazby v rozporu s čl. 8 Úmluvy a rovněž tak není v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Žalovaný v době, kdy vydával napadené rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, nemohl vědět, že žalobce podal k Okresnímu soudu v Teplicích návrh na obnovu řízení, tudíž tuto skutečnost při vydávání rozhodnutí nemohl žalovaný

vzít v potaz. Konečně žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 2 Azs 147/2016-30. Navrhl, aby krajský soud žalobu z uvedených důvodů zamítl.

4. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první ZoPC. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., jež však soud v dané věci nezjistil.
5. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
6. Podle § 77 odst. 2 písm. f) ZoPC ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
7. Podle § 174a odst. 1 ZoPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
8. Žalobcovo odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody jako naplnění podmínky zrušení povolení k trvalému pobytu je objektivní skutečností, kterou žalobce ani nerozporoval. Pokud žalobce poukazoval v žalobě na procesní chyby žalovaného v daném řízení, tak soud nezjistil, že by se žalovaný dopustil závažného procesního pochybení, které by mělo vliv na jím vydané rozhodnutí, a které by tak bylo důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí. Třeba jen připomenout, že žalovaný v dané věci nerozhodoval v pozici odvolacího orgánu, jak žalobce uvádí, ale jednalo se o jeho rozhodnutí, proti kterému odvolání není přípustné. Zásadní pro danou věc tedy bylo posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky do jeho soukromého a rodinného života, případně do soukromého a rodinného života jeho rodinných příslušníků. Jinak řečeno, mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „TZ“) a zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 TZ a odsouzen byl dle § 145 odst. 1 TZ za použití § 43 odst. 1 TZ k úhrnnému tratu odnětí svobody ve výměře 3 roků, se zařazením do věznice s ostrahou. Současně mu bylo

uloženo uhradit Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců, bank, pojišťoven a stavebnictví částku 720 242 Kč jakožto regres. Při jednání soudu pak bylo zjištěno, že žalobce byl z tohoto výkonu trestu podmíněně propuštěn. Spornou byla skutečnost, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu, ke kterému správní orgán přikročil, přiměřené, a to v relaci k veřejnému zájmu spočívajícímu v ochraně veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, dostupný, stejně jako další citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, na www.nssoud.cz) oproti dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.

9. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být

v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

10. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 16. března 2020 č. j. 5 Azs 404/2019-28 uvedl, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na poli čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (ESLP) klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), „byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“
11. V této souvislosti lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které lze usuzovat na to, že významným kritériem pro zhodnocení aktuální a individuální hrozby žalobce pro veřejný pořádek by bylo až zevrubné zhodnocení jeho života *po propuštění*

z výkonu trestu odnětí svobody, zejména pak skutečnost, že by bylo zahlazeno jeho odsouzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

12. Soud shledal, že správní orgán se shora uvedenými kritérii řídil, ve svém rozhodnutí shrnul veškeré okolnosti, které se mu podařilo shromáždit k soukromému a rodinnému životu žalobce. Z cizineckého informačního systému a ze shromážděného spisového materiálu zjistil, že žalobce je ženatý, spolu s manželkou vychovává jedno nezletilé dítě, všichni žijí v České republice. Má mít ještě dalších 7 dětí, o nich, kromě jedné zletilé dcery, která má žít v Polsku, nic bližšího žalobci známo není, výživné na tyto děti nehradí. Na území České republiky žije 15 roků, před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody nebyl zaměstnán. Z těchto skutečností správní orgán dospěl k závěru, že žalobce má na území České republiky rodinné vazby. Vzal do úvahy, že i přes tyto rodinné vazby se žalobce dopouštěl úmyslné trestné činnosti, přitom nebral ohled na své okolí ani na své rodinné příslušníky. Tato trestná činnost svědčí o skutečnosti, že žalobci se nepodařilo dostatečně se integrovat do české společnosti, když musel vědět, že jeho jednání je v rozporu se zákony a nedá se tolerovat. Správní orgán poukázal na to, že se jedná o závažnou trestnou činnost, kdy žalobce zaútočil zbraní na člověka, kterého opakovaně uhořel do hlavy a způsobil mu závažné poškození zdraví, které mohlo skončit i smrtí tohoto člověka. Správní orgán si byl vědom, že zásah jeho rozhodnutí do soukromého i rodinného života žalobce bude značný, nicméně ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání žalobce jej neshledal nepřiměřeným, a to i s ohledem na to, že trvalý pobyt je nejvyšší možné pobytové oprávnění, s nejvyššími výhodami, a proto je třeba přísněji posuzovat protizákonné jednání cizince, když navíc tomuto cizinci nic nebrání požádat si o jiný, byť méně výhodný pobytový status. Správní orgán z těchto důvodů nepovažoval rodinné vazby žalobce za natolik pevné a zásadní, aby zakládaly nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Zásadní dopad neshledal ani v ekonomické rovině ani v současné situaci v zemi původu.
13. Nepochybné je, že do soukromého i rodinného života žalobce bude rozhodnutím žalovaného zasaženo, žalovaný však podle názoru soudu nepochybil, když uvedený zásah shledal přiměřeným. Rozhodujícím krajský soud shledává, že nastalá situace je důsledkem závažné úmyslné trestné činnosti žalobce, který si jako cizinec trvale pobývající na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným úmyslným protispolečenským jednáním o něj může přijít. Nelze přehlédnout to, že velmi brutálně se žalobce choval již dne 25. 1. 2019, kdy fyzicky napadl poškozeného M. C., kterému jen nastalou náhodou, kdy žalobci pálka, kterou mířil na hlavu poškozeného vylétla z ruky a poškozeného nezasáhla, nezpůsobil závažná zranění, tak jak se stalo při dalším útoku dne 29. 1. 2019, kdy poškozeného Z. B. opakovaně zasáhl basebalovou pálkou do hlavy, čímž mu způsobil vážná zranění hlavy. Nejednalo se tak o ojedinělý excés, ale o promyšlené jednání žalobce, kterého se dopustil vědomě a musel si být plně vědom i skutečnosti, vyplývající z jeho státní příslušnosti a toho, že dopuštění se závažné trestné činnosti může znamenat právě zrušení trvalého pobytu z důvodu ochrany před agresivními útočníky, jako je on. Je tak třeba uzavřít, že je to především sám žalobce, kdo svým konáním ohrozil kvalitu svých rodinných a soukromých vztahů, přičemž nyní bude muset následkem primárně svých činů nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení jeho trvalého pobytu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 Azs 290/2021-45). Žalobce tvrdil jak ve správním řízení, tak i v podané žalobě jen velmi obecně, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bude nepřiměřeným zásahem především do jeho „rodinného“ života, když uvedl, že má pět dětí, o které se řádně stará, což se v závěru ukázalo jako ne zcela pravdivé tvrzení, kdy žalobce přesně ani neví, kolik dětí vlastně má, nic bližšího o těchto dětech neuvádí, ani neví, kde v současné době se děti, krom dvou dcer, nacházejí. Opomněl tedy podrobně uvést, v čem konkrétně by měl tvrzený dopad rozhodnutí spočívat, např. zda na něm jsou manželka a děti citově ale i ekonomicky závislé, zda se s dětmi pravidelně

a konkrétně jak stýká atd. V žalobě tak jen v obecné rovině kvalitu svých rodinných vztahů nepravdivě nadhodnotil. To, že nic bližšího o své rodinné situaci neuvedl a prakticky o svých dětech nic bližšího neví, nesvědčí o jakékoli užší vazbě na tyto osoby, a to ani na svou manželku

a nezletilou dceru, se kterými měl sdílet společnou domácnost. Krajský soud proto uzavřel, že správní orgán při hodnocení přiměřenosti svého rozhodnutí vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a vypořádal se s tvrzeními žalobce způsobem odpovídajícím jejich konkrétnosti. Jeho povinností nebylo pátrat namísto žalobce po dalších relevantních okolnostech, tj. vyhledávat důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce. Pokud jde o současný válečný konflikt v zemi původu žalobce, tak žalobce rovněž jen obecně poukazuje na tuto situaci, aniž by konkretizoval, z jaké oblasti Ukrajiny pochází, zda zde má nějaký majetek, příbuzné či známé, zda mu bezprostředně hrozí nástup do bojových akcí apod. Navíc jak správní orgán opakovaně uvádí, zrušení trvalého pobytu neznamená, že mu byl vysloven zákaz pobytu na území České republiky, pouze mu byl odebrán nejvyšší pobytový status, přičemž je jen na žalobci, zda využije dalších možností daných mu zákonem o pobytu cizinců a požádá o udělení jiného pobytového statusu, jak žalovaný v rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě uvádí.

14. Krajský soud považuje za správný závěr žalovaného, že sice dojde k negativnímu zásahu do rodinného života žalobce, avšak v přiměřeném rozsahu. Vzal přitom do úvahy, že žalobce není žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu zcela zbaven možnosti realizovat společný rodinný život. Jak bylo uvedeno, tímto rozhodnutím není žalobci zakázán pobyt na území České republiky, když žalobce může získat jiné pobytové oprávnění, byť nižšího stupně. Tyto možnosti je třeba při hodnocení přiměřenosti zásahu vzít do úvahy. Žalobce po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody již může činit kroky, které by odstranily překážku bránící tomu, aby byl nucen vycestovat z České republiky.
15. Shora již uvedené lze vyjádřit v podobenství o vážení na rovnoramenných vahách, kde na jedné z misek by byl veřejný zájem a na druhé dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Pouze v případě, že by veřejný zájem nepřevážil, bylo by možné považovat rozhodnutí správního orgánu v dané věci za nesprávné. V daném případě je veřejný zájem natolik podstatný, neboť žalobce se dopustil závažné trestné činnosti směřující na zdraví a život člověka, že k jeho vyrovnání by na misce vah zásahů do soukromého a rodinného života musely být přiloženy skutečně pádné argumenty, například prokázané tvrzení v podobě toho, že na žalobci je jeho rodina ekonomicky či sociálně závislá nebo že on závisí na ní. To se však nestalo, bylo prokázáno, že rodina (manželka a nezletilá dcera) na žalobci tak zcela závislá zjevně není, když žalobce před nástupem trestu odnětí svobody nebyl ekonomicky činný, ostatní rodinní příslušníci se s ním nestýkají a nejsou na něm tak citově ani ekonomicky závislí. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že je lichý žalobcův argument,

že se žalovaný vůbec nezabýval testem proporcionality zásahu rozhodnutí do žalobcova rodinného života. Z již uvedeného je patrné, že se jím zaobíral, zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života byl měřítkem jeho úvah a byl mu přiznán zásadní význam, neustrnul na posouzení pouze významu veřejného zájmu. Krajský soud však s ním souhlasí v tom, že ačkoliv žalobcovy vazby na území České republiky jsou významné, nelze jimi omlouvat závažnou trestnou činnost, které se žalobce dopustil. Nelze přehlédnout to, že původcem neblahého dopadu zrušení trvalého pobytu je sám žalobce, který si musel být vědom toho, že má udělen nejvyšší stupeň pobytového oprávnění a podle toho se měl i řádně chovat, tj. dodržovat zákony hostitelské země. Na druhé straně musel být srozuměn s tím, že v případě protiprávního jednání může o tento status přijít. Zřejmě si výhody, které mu poskytla Česká republika dostatečně nevážil, když opakovaně brutálně se zbraní v ruce zaútočil na zdraví a život člověka. Takovéto chování nemůže být ani správními orgány bez povšimnutí tolerováno. Konečně zákon (§ 77 odst. 2 písm. f) ZoPC) takové případy jasně řeší.

16. Krajský soud uvádí, že posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince je vždy otázkou hodnocení konkrétních okolností daného případu. V dané věci se žalobce dopustil závažného zločinu, což nesvědčí o jeho integraci do společnosti země, ve které mu bylo umožněno pobývat, a proto nelze ani zjevný zásah do jeho soukromého a rodinného života (popsaný v tomto rozsudku výše) považovat za nepřiměřený.
17. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce jsou nedůvodné, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, zcela úspěšný byl tedy, poměřováno výsledky řízení, žalovaný, který se však nákladů řízení vzdal, krajský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 25. září 2023

JUDr. Jana Nováková v. r.
předsedkyně senátu